

Η Φιλομήλα Λαπατά μας μιλάει για το καινούριο της βιβλίο!

Δεν υπάρχει καλύτερος λόγος για να διαβάσεις ένα μυθιστόρημα από το να συμπίπτει το προσωπικό σου γούστο με το όραμα του συγγραφέα. Αυτό θα συμβεί και σε όσους αποφασίσουν να διαβάσουν το νέο μυθιστόρημα της **Φιλομήλας Λαπατά!**

Η **Φιλομήλα Λαπατά** είναι από εκείνους τους ανθρώπους που με το που βλέπεις, σου μεταδίδουν αμέσως μια κοσμοπολιτική αύρα. Και όχι τυχαία, αφού πέρα από το να μοιράζει το χρόνο της ανάμεσα σε Ελλάδα και Ιταλία, η ταλαντούχα συγγραφέας ξεκίνησε τη συγγραφή αντλώντας έμπνευση από τα ταξίδια και τις εμπειρίες της. **Πολύγλωσση, πολυτάλαντη και πολυβραβευμένη, η συγγραφέας επέστρεψε πρόσφατα με ένα νέο πολυεπίπεδο βιβλίο που θα συναρπάσει και τον πιο δύσκολο αναγνώστη!** Με αφορμή, λοιπόν, την κυκλοφορία του βιβλίου από τις εκδόσεις **Ψυχογίος**, αποφασίσαμε να μιλήσουμε με τη συγγραφέα και να μας ξεναγήσει στον κόσμο της **“Επιστροφής”!**

Η συγγραφέας Φιλομήλα Λαπατά

“Όλα τα μυθιστορήματά μου διέπονται από μια κεντρική ιδέα. Η κεντρική ιδέα (το μότο) του μυθιστορήματος **«Η επιστροφή»** είναι η εξής: “Το πιο ιερό μάθημα απ’ όλα, είναι η ίδια η ζωή”.

Το μυθιστορήμά μου **«Η επιστροφή»** έχει τρία επίπεδα:

Το **πρώτο** επίπεδο είναι το καθαρά ιστορικό και είναι το αποτέλεσμα μιας μεγάλης και εκτενούς έρευνας στην ιστορία της Ελλάδας, της Αθήνας και των κατοίκων της.

Το **δεύτερο** επίπεδο είναι καθαρά μυθιστορηματικό και ατμοσφαιρικό. Ο αναγνώστης παρακολουθεί τις ιστορίες των ηρώων μου, όπως εξελίσσονται πάντα πάνω στον ιστορικό «καμβά» με εξαιρετικές λεπτομέρειες καθημερινής διαβίωσης των αρχών του 1800 στην Αθήνα.

Το **τρίτο** επίπεδο είναι το ψυχολογικό των ηρώων του μυθιστορήματος. Τα θέματα που αναλύω εδώ είναι **θυμός, η εκδίκηση, η συγχώρεση** και στο τέλος **η λύτρωση**.

Η συνειδητοποίηση της ηρωίδας μου Λέγκως Βαρβαρέσου, η οποία συνειδητοποίηση έρχεται στο τέλος του μυθιστορήματος (και είναι κατά βάση δική μου συνειδητοποίηση, ένα απόσταγμα ζωής, θα έλεγα), είναι η εξής:

Η ζωή αποκαλύπτει τα μυστικά της στη Λέγκω Βαρβαρέσου, μέσα από όσα έζησε η ίδια τον τελευταίο χρόνο, μετά την επιστροφή της στην Αθήνα από την Κωνσταντινούπολη, και μετά από είκοσι χρόνια μίσους και οργής για τα άτομα που την πλήγωσαν. Έχει ξαφνικά την επιθυμία να ζήσει δίχως μικρότητες, μίσση, οργή, αγωνία, μνησικακία. Θέλει να παραμείνει ζωντανή, να χαρεί τα χρόνια που της υπολείπονται, να ξανακερδίσει τον χαμένο χρόνο, ανέπαφη απ' το παρελθόν της, την ασχήμια του κόσμου, την ίδια την οργή της. Ίσως, (σκέφτεται) να υπάρχει τελικά ένα σχέδιο στο σύμπαν, όπου όλα τα πρόσωπα που συνάντησε στη ζωή της και όλα τα γεγονότα που έζησε και που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έπαιξαν ρόλο και διαμόρφωσαν αυτό που είναι τώρα, να ήταν όλα μέρος αυτού του σχεδίου. Ίσως καθετί καλό ή κακό, θετικό ή αρνητικό, να έχει τη θέση του στον κόσμο. Ίσως τίποτα να μην είναι άχρηστο, τίποτα να μην περισσεύει στη ζωή ενός ανθρώπου. Και η ίδια να ανήκει εδώ, σ' αυτό τον πολύπλοκο αλλά θαυμαστό κόσμο. Και μόνον αυτή η σκέψη την κάνει να θέλει να ζήσει πραγματικά. Την κάνει να νιώθει την ανάγκη να ξεκαθαρίσει τα συναισθήματά της, να κρατήσει μονάχα όσα της χρειάζονται για να ζήσει καλά και ειρηνικά με τον εαυτό της. Να πετάξει τα άχρηστα, αυτά που τη βύθιζαν μόλις πριν από λίγο καιρό στο τέλμα.

Έτσι σιγά σιγά αρχίζει ν' αποδέχεται την οργή της, τον πόνο της και να καταλαβαίνει ότι αυτά τα συναισθήματα θα βρίσκονται πάντα εκεί, θα εξαφανίζονται για κάποιο διάστημα και θα επιστρέφουν πάλι, γιατί όλα είναι μέρος της ζωής της.

Αντιλαμβάνεται ότι έχει ανάγκη να ξεκαθαρίσει και να κλείσει τις ανοιχτές συναισθηματικές υποθέσεις της και να αφήσει πίσω της πάθη, παραλείψεις, ελαττώματα, απογοητεύσεις, οργή, μίσος καθώς και την προσωπική της οδύσσεια, οδυνηρή αλλά μεταμορφωτική. Και μονάχα τότε κατανοεί ότι πρέπει να συμφιλιωθεί με αυτό που είναι η ίδια και ότι έχει έρθει η μεγάλη στιγμή ν' αρχίσει το αργό κι επίπονο ταξίδι της στον **ανεξιχνίαστο κόσμο της «ενδοχώρας»** της (αυτός είναι και ο τίτλος του συγκεκριμένου κεφαλαίου). Είναι μια εξελικτική πορεία προς την αυτογνωσία. Καταλαβαίνει πως δεν υπάρχει χάρτης να την καθοδηγήσει. Ο καθένας φτιάχνει τον δικό του χάρτη πέτρα την πέτρα, στροφή τη στροφή, ανήφορο τον ανήφορο, πόνο τον πόνο. Δεν υπάρχει καμιά ελπίδα λύτρωσης αν δε φτάσει μέχρι την άβυσσο, αν δεν την αγγίξει, για ν' αρχίσει την επιστροφή στο φως και να μπορέσει να ξαναγεννηθεί.

Επίσης μέσα από το μυθιστόρημα βγαίνουν οι εξής συνειδητοποιήσεις:

Όλη μας η ζωή είναι επιλογές και συνέπειες και η ζωή δεν βρίσκεται στα γεγονότα αυτά καθαυτά, αλλά στο πώς έχουν βιωθεί αυτά.

Δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε το παρελθόν μας. Ό,τι έγινε έγινε και δεν ξεγράφεται. Μπορούμε όμως να διαλέξουμε τον τρόπο που θα το θυμόμαστε και θα το τιμούμε. Αυτό είναι στο χέρι μας."

Φιλομήλα Λαπατά

